

Gece Nöbeti

– HüseyinAkdemir · 01 Aralık 2010

Gece. Saat 01.05

Yatak odamın penceresinden gökyüzündeki dolunayı görüyorum. Kocaman, yuvarlak bir kaşar peyniri kalıbına benziyor. Sağına soluna da sevimsiz birkaç yıldız serpiştirilmiş gibi.

Sırt üstü açık duran pencereden yakındaki ana caddeden geçen arabaların sesi duyuluyor. Normal gecelerimde bazen bu araba gürültüsü deniz sesini bile andırıyor da, ama bu gece rahatsız edici boyutta. Yaz olsun kış olsun fark etmez. Pencerelemlerim kapalıyken asla uyuyamam. Nefes alamayacağımdan, havasız kalacağımdan korkuyorum. Biliyorum, asıl nefessiz kalma korkum her gün tren bacası gibi tüttürdüğüm, üç paket sigara yüzünden.

Bir gün böylesi zamanlarda kara elbiseli Azrail yanıma gelecek ve bana elindeki sürpriz paketi sunacak. İçinden, üstünde kararmış ciğer resimleri bulunan Monte Carlo sigara paketi çıkacak ve "Sigara içmek öldürür" yazısını okuttuktan sonra da...

Bu saçma fikirlerden sıyrılmak için diğer yana dönüp uzanıyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıp kendi kendime bir masal anlatıyorum. Bazen yardımcı olmuyor da değiller bu masallar. Ama artık bunlar da çözüm olmuyor.

Bunun yerine yine eski hikâyelerim gözümün önüne geliyor. Hiç istemediğim düşünmek bile istemediğim yaşanmış şeyler. Ya da yaşanmamış...

O kadar çok yüzler, o kadar çok isimler, o kadar çok yerler, o kadar çok acı tatlı anılar. Hepsi birbirine karışıyor. Ne bir sıralaması var ne de düzeni. Bir anda 30 yıl öncesindeyim sonra birden üç gün öncesinde. Her şey çok fazla çok...

Göğsümdeki kalp atışlarım öyle güçlü ki, kulaklarıma baskı yapıyor adeta. Kronometre çok hızlı çalışıyor olmalı. Daha da hızlanmasın diye hiç hareket etmeden kendimi yormadan öylece kalıyorum bir süre. Ama ben sakin olmaya çalıştıkça, bunu düşündükçe sanki daha da baskı yapıyor kalbimin atışları. Başka bir şey denemeliyim diye gözlerimi açıyorum. Dikkatlice oturuyorum yatağın içerisinde. İyi. Bir baş dönmesi de yok, göz kararması da. Gayet uyanık bir haldeyim ve iyi görüyorum. Bitkin, ama uyanığım.

Banyo çok uzak değil. En fazla beş adımda oradayım. Soğuk su pek hoş değil ama anlımdaki terleri siliyor ve bir tazelik hissi veriyor.

Aynada kendime bakıyorum. Gözaltı torbalarım, alnımda ve ağzımın iki yanında belirginleşen çizgilerim, sarkmaya yüz tutmuş çene altı derim. Ben miyim bu?

Adeta kimseleri rahatsız etmemek için yeniden sessizce yatak odama dönüyorum. Dengede durmakta bir sorunum var galiba. Eski sağlıklı gençlik günlerim yer ediyor kafamda. Odanın içerisi sigara kokuyor. Çalışma masama gidip ışığı yakıp oturuyorum. Gözüme ilk dokunan masamın üzerindeki çakmağımla

sigara paketim oluyor. Bir sigara yakıyorum. Soluk borumu çizerek ciğerlerime ulaştığını hissediyorum dumanın. Saatler öncesinde yarım kalan kahvenden bir yudum alıyorum. Sıcak değil ama kahve ne de olsa. İçip bitiriyorum.

Sonra düğmeye basıp bilgisayarımı açıyorum.

Sabaha doğru saat 04.00

Bilgisayar sistemi zamanı mı değiştirdi yoksa? Saat gerçekten 04.00'mü? Cep telefonuma göz atıyorum. Evet, saat doğru. Yeni bir mesajım var. Titreyen parmaklarımla düğmeye basıyorum. Elbette ondan değil. Saçma sapan bir mesaj. Yeni bir programı haber veriyor sistem. Siliyorum.

Masanın üzerinde üst üste duran faturalar, uyarılar, cezalar. Onların yanında iş başvurumun olumsuz yanıtı.

....söz konusu birime başka bir eleman alındığından başvurunuzu ne yazık ki dikkate alamayacağımızı bildirir....

Hassittirin ulan...

Sabaha doğru 04.30

Bir cümleyi baştan sona kadar düşünmekten bile acizim. Hiçbir şey yapamıyorum. Bir konuya yoğunlaşamıyorum. Ne bir şeyler okuyup anlayabiliyorum ne de yazabiliyorum. Televizyon bu saatte dünden kalan programların tekrarını vermekte. İlgimi çekecek bir şey yoktur bu saatlerde. Yorgunluktan uyuyamıyorum. Müzik mi dinlesem acaba? Geçmişten kalan melankolik parçaları dinlesem şöyle. Yarın gece de aynı şeyleri yaşamamak için gündüz bir ara gidip birkaç şişe şarap almaya karar veriyorum. Her zaman yaptığım şey değil mi zaten. Ama bu defa ucuzlarından değil. Ucuzları uyku getirmediği gibi baş ağrısı da yapıyor. Karabasanları da cabası. Termosta henüz kahve var. O bile soğumuş. Termos da sözünde durmuyor anlaşılır. Kim duruyor ki?

Sabaha doğru 05.00

Yarım saat öncesini bile hatırlamakta zorlanıyorum. Fena halde yorgun ve bitkinim. Yatağa girsem uyku tutmayacağını biliyorum.

Bilgisayardan müziği açıp gözlerimi kapatıp dinliyorum.

Marlene Dietrich söylüyor buğulu sesiyle.

Sag mir wo die Blumen sind

Wo sind sie geblieben

En iyisi artık uyumamak. Böylece yarın gece kolayca uyurum diyeceğim ama, tecrübeyle sabittir ki öyle olmuyor. Sanırım gündüz uyumaya alıştım artık.

Sabaha doğru saat 05.15

İşte sabah ezanı. En sevdiğim makam saba makamı. Hele bir de işin ehli müezzin okursa ezanı, tadını çıkararak dinliyorum.

Mutfak tezgâhının üzeri akşam yemeğinden kalma bulaşıklarla dolu. Hep sonraya erteleyerek epeyce biriktirmişim. Şimdi bulaşık yıkamak istemiyorum. Bir bardak elma suyu içmeliyim. Açtıktan sonra dört gün içinde tüketmeli diye yazıyor üzerinde ya, kaç gün oldu buzdolabında duruyor? Fark etmez. Bir yudum içiyorum.

Sabaha doğru 05.30

Bilindik bir baş dönmesi. Gözlerimi kapatıyorum. Ama türlü ışık oyunları geçiyor gözlerimin önünden. Sanki yüzlerce binlerce ateş böceği dans ediyor. Fena oluyorum. Derin nefes almalıyım. Burnumdan alıp ağzımdan veriyorum nefesimi. Bir daha, bir daha. Sakin olmalıyım. Şimdi geçer.

Sabaha doğru 05.45

Sandalyeye atıyorum kendimi. Başım dönüyor. Ekrandaki her şey gölgeli. Kapatıyorum bilgisayarını. Lambayı söndürüyorum. Dışarıya aydınlanmaya başlamış zaten. Yavaş adımlarla yatak odama gidiyorum. Çoraplarımı çıkarıp bir köşeye fırlatıyorum. Yorgunluğum had safhada. Kendimi yavaşça yatağa bırakıyorum. Ay görünmüyor artık pencereden.

Sabah 06.00

Komşulardan birileri panjurlarını açıyor. İnsanlar uyanmaya başladı. Uyku zamanları geçti artık. Gözlerimi kapatıyorum. Birazdan, birazdan ışıyacak her taraf. Ve ben derin bir uykuya geçeceğim. Haydi, bana iyi uykular...